

Η ΑΛΑΘΕΥΤΗ ΠΕΤΡΑ

Μῦθος

Μία φορά σε παλιούς, παμπάλαιους φιλορρέους καιρούς ή γη θλη είταν ἀνέστατος. Τὰ βάθη της καὶ τὰ σωθικά της εἶσαν ἀνιαριασμένα. Τὰ ποτάμια, ή λίμνες, ή θέλασσες, τὰ μέταλλα ὅλα ποῦ θέρει μέσα της εἶσαν σκοτισμένα.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦσσαν νὰ καταλάβουν τί συνέβαινε . . .

— Κάπι θὰ γίνεται, κάπιοι ἡφαίστιο θὲ σκάσῃ, ἔλεγαν μὲ λίγο φόβο καὶ τρομάρα.

“Ομως ἀπ’ αὐτὰ δὲν συνέβαινε τίποτες. Τὸ ξανθὸ καὶ μαλακὸ χρυσάφι εἴταν θυμωμένο καὶ λυπημένο. δὲν μποροῦσε νὰ δῆ τὴ μάννα του τὴ γῆ εἴταν νὰ σκάσῃ. Κάθε μέρα τοπιανε τὸ παράπονο καὶ μὲ κλάματα καὶ φοβέρες κάπι ζητοῦσε τῆς μάνας του.

‘Η γῆ δὲν θέλει ν’ ἀκούσῃ ἀπ’ αὐτές.

— Γιατὶ μάννα μου, γιατὶ δὲν μὲ ξεχωρίζεις ἀπὸ τὰλλα ἀδέρφια μου τὰ μέταλλα, ἔλεγε μὲ παράπονο τὸ χαριτωμένο καὶ ξανθὸ χρυσάφι· ὁ χρόνος ποτὲ δὲν μὲ θαμπώνει, ή σκύρια δὲν μὲ πάνει, τὸ ποτάμι παρνὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου μὲ γλυκοφιλεῖ καὶ μοῦ πέρνει τὴ σκόνη μου, τὸ κάρβουνο ζητάει τὴν συντροφιά μου, τὸ σίδηρο, τ’ ἀσημὶ καὶ τὸ μολύβι χωρὶς ἐμὲ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν . . . κ’ ὅμως ἐσύ δὲν βρίσκεις κανένα τρόπο ποῦ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τὴ χάρη καὶ τὴν ἀξίαν μου . . . Ρώτησε τὴ μαύρη πέτρα ποῦ μᾶς γνωρίζει ὅλα ἀπὸ μικρὰ πόσα καθένα ἀξίζει.

Αὐτὰς ἔλεγε μὲ παράπονο τὸ χρυσάφι κι’ ἔκλασε, ἔκλασε μὲ τέτοιο κλάμα ποῦ ὅλα τ’ ἀδέρφια, τὰ παιδία τῆς γῆς τὸ ἐλυπιόνταν. Τὸ νερό, τὸ κάρβουνο, τὸ μολύβι, τὸ σίδηρο, ή θειάφη, ὁ γέσσος ὅλα, ὅλα ἀρχισσαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ παρακαλοῦν τὴ γῆ.

‘Η γῆ βρέθηκε τὰ παρακάλια καὶ τὰ κλάματα· εἶδε ὅτι ἀλάθεια εἶχε μεγάλο δίκαιο τὸ ξανθό της, τὸ μαλακό, τὸ ἀφθαρτὸ καὶ χρειαστὸ χρυσάφι της.

— Εσκέρτηκε καλὸς καὶ ὑστερα ἐπῆγε στὴν μαύρη, στὴν ἀλάθευτη πέτρα. Τὴν εὔρηκε μαζὶ μὲ τὰλλα μέταλλα σφιχτὰ ἀγκαλιασμένην.

Τὸ χρυσάφι ἀπὸ τὴ χαρά του ἀστραφτε κι’ ἐλάχιμπριζε.

— Νὰ πᾶς ἐπάνω στὸν κόσμο, εἶπε μὲ προσταχτικὸ τρόπο ή γῆ, νὰ πᾶς ἐπάνω στὸν κόσμον γιὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τ’ ὕδωρφο τὸ μονάκριβο καὶ πολύτιμο χρυσάφι μου, ποῦ ἐμενε τόσο καὶρὸ ἀδικημένο κι’ ἀγνώριστο.

‘Η ἀλάθευτη πέτρα ἐπῆγε ὀλόχαρη· ἔχαρονταν γιατὶ συχνὰ θὲ ἐγλυκοφιλιόντανε μὲ τ’ ἀδέρφη της.

‘Απ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ οἱ ἄνθρωποι ἀλάθευτα μποροῦν νὰ καταλάβουν πιὸ ἀπ’ ὅλα τὰ μέταλλα ποῦ τοὺς θαμπώνουν εἶναι τὸ καλύτερο . . .

Πόσοι ἄνθρωποι στὴ γῆ μᾶς μὲ τὴ ψεύτικη λάμψη τους θαμπώνουν τὸν κόσμον, γιατὶ δὲν ἔχει τρόπο ἀλάθευτο νὰ γνωρίσῃ τὸ λογικὸ καὶ τὴν καρδιά τους

Τὰς 30 Οκτωβρίου 1893. Ἐν Κερκύρᾳ.

•Ηλ. Α. Σταύρος